

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615201368
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7615201368.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matiyovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu H. L. P., K. X. X. XXXX, bývajúceho v V., Q.Z. Č.. XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Prešove, Konštantínova 3, proti žalovanej Q. S., Y. Q., nar. X. X. XXXX, bývajúcej v J. Č.. XXX/X, XXX XX F. - V., zastúpenej JUDr. Tomášom Tauberom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, o zaplatenie 6.774 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 7C/59/2015-420 zo dňa 26.9.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zaväzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.
P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 7C/59/2015-420 zo dňa 26.9.2018 zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi do 30 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 5.182,58 € s 5,5 % úrokom z omeškania od 3.2.2015 až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 37,06 % o výške, ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd tak rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa od žalovanej domáhal sumy 6.774 € s 8 % úrokom z omeškania počnúc od 1.1.2014 do zaplatenia titulom nesplatennej pôžičky a investícií vložených do stavebných a terénnych prác na rodinnom dome žalovanej. Žalobca odôvodnil svoju žalobu tým, že v období rokov 2009 až 2013 požičal žalovanej jednotlivé peňažné sumy, táto mu sľúbila, že peniaze do postupne vráti až vznikol dlh vo výške žalovanej sumy. Žalovaná sľúbila dlh uhradiť najneskôr do 31.12.2014, k čomu však nedošlo. V priebehu konania žalobca doplnil odôvodnenie žaloby o tvrdenie, že nakupoval aj záhradnícky tovar, ktorý používal na úpravu záhrady a okolia domu, vykonával pre ňu rekonštrukčné práce, prípadne sa na ich zúčastňoval a taktiež ich aj financoval. K žalobe žalobca predložil listinné dôkazy a to prehľad vkladov cez interbanking Slovenskej sporiteľne a.s. s tým, že zo svojho účtu na účet žalovanej za žalované obdobie prevádzal jednotlivé sumy, prípadne výpis z účtu preukazujúci čiastočné vrátenie pôžičky. Predložil aj vyúčtovanie a to mimosúdnu dohodu so žalovanou, z ktorej vyplynulo, že žalovaná vlastne už uznala jeho dlh, ale navrhovala započítanie vo výške 6.600 € ako náhradu za ubytovanie a stravovanie.

3. Žalovaná neuznala nárok žalobcu, tvrdila, že od roku 2009 do roku 2014 so žalobcom bola v partnerskom vzťahu, pričom čas spoločne trávili v jej dome vo meste F. V., kde žalobca chodieval cez víkendy od štvrtka do nedele, ale v roku 2011 a 2012, kedy bol práceneschopný a nezamestnaný, chodieval za ňou aj v priebehu týždňa. Tvrdila, že medzi nimi došlo k ústnej dohode, že jej bude prispievať sumou 100 € na vedenie domácnosti, stravu a podobne a zároveň jej dal ústny prísľub, že bude finančne

jej vypomáhať a podporovať ju, keďže bola vo finančnej tiesni. Žalobca jej však pravidelnou sumou 100 € mesačne finančne neprispieval, a preto mu v písomnom vyjadrení na jeho výzvu na zaplatenie žalovanej sumy zaslala vyúčtovanie svojho nároku. V závere konštatovala, že nie ona dlhuje žalobcovi, ale práve žalobca by jej mal zaplatiť ešte sumu 2.578,97 €.

4. V priebehu konania žalobca rozšíril svoju žalobu na sumu 7.563,10 €, upravil úroky z omeškania na 5,25 % ročne od 1.1.2014 do zaplatenia a súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby vykonanú žalobcom. Práve z rozšírenia tejto žaloby vyplynulo, že žalobca sa okrem vrátenia peňazí poskytnutých žalovanej titulom pôžičky domáhal aj vrátenia finančných prostriedkov vynaložených na nákup záhradníckeho tovaru pre žalovanú vo výške 182,93 €, náhradu za kúpu štiepaného kameňa použitého na výstavbu oporného múrika rodinného domu žalovanej a to 2 x po 300 € a ďalších 100 €, ktoré podľa čestného vyhlásenia obdržal svedok Q. B. od žalobcu za vykonanie prác pri dome žalovanej.

5. V poradí prvým rozsudkom zo dňa 28.9.2016 súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov konania, pretože ju posúdil ako nedôvodnú. V uvedenom rozsudku konštatoval, že bola sporná výška nároku žalobcu, uznal len požičanú sumu zo strany žalobcu, ktorá predstavovala prevody na účet žalovanej za roky 2009 až 2014, ale po odpočítaní žalovanou už vrátených peňazí a vzal do úvahy aj tvrdenie žalovanej o ústnej dohode o úhrade finančných prostriedkov na spoločnú domácnosť vo výške 6.600 € a uznal to formou započítacej námietky. Ustálil, že nie žalovaná je tá, ktorá by mala žalobcovi peniaze vrátiť, ale on by mal jej ešte zaplatiť 697,10 €, avšak žalovaná v konaní protinávrh nepodala, preto bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Žalobca podal proti uvedenému rozsudku odvolanie a Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd svojím uznesením sp.zn. 2Co/483/2016 zo dňa 14.11.2017 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a vo veci opätovne rozhodol.

6. Keďže na pojednávaní dňa 26.9.2018 žalobca po opakovanej rekapitulácii súm zmenil žalobný návrh na sumu 6.707,59 € s príslušenstvom, súd prvej inštancie v zmysle ustanovení § 140 ods. 1, 2 a § 142 ods. 1 CSP takúto zmenu pripustil. Žalovaná v konaní naďalej trvala na zamietnutí žaloby.

7. Vzhľadom k tomu, že v konaní vzniesol voči započítacej námietke žalovanej žalobca námietku premičania, súd prvej inštancie sa zaoberal aj touto námietkou v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 657, § 658 ods. 1, § 580, § 581 ods. 1,2,3,4 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná.

9. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že skutočne žalobca na základe ústnej zmluvy o pôžičke prevádzal v období rokov 2010 až 2014 jednotlivé sumy peňazí z jeho účtu vedeného v Slovenskej sporiteľni formou interbankingu na účet žalovanej, ale aj formou hotovostných skladov na jednotlivé účty žalovanej v rôznych peňažných ústavoch, o čom predložil súdu ako dôkaz výpisy z bankových účtov, pričom dôveryhodne v konaní aj špecifikoval, ktorá položka na aký účet mala byť použitá. Súd teda uznal nárok žalobcu na zaplatenie pôžičky v sume 5.182,58 € ako dôvodný, pretože ani žalovaná nepoprela, že by tieto finančné prostriedky od žalobcu prevzala a naopak netvrdila, že by ich vrátila. Súd však zamietol nárok žalobcu vo výške 800 € ako peniaze požičané hotovostne odovzdaním priamo do rúk žalovanej, ktoré mal žalobca získať za odpredaj motorového vozidla z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a nenavrhol ani žiadne relevantné dôkazy na preukázanie odovzdania práve tejto sumy peňazí v hotovosti. Súd nepriznal žalobcovi ani ďalšiu časť nároku, a to vrátenie peňazí vo výške 178,01 €, ktoré mal vynaložiť na zakúpenie vecí do domácnosti a záhradného náradia a substrátov do záhrady žalovanej, pretože predloženie nákupných účteniek o zakúpení tovaru nie je relevantným dôkazom, že tieto záhradné produkty boli použité a odovzdané práve žalovanej. Súd nepriznal žalobcovi ani ďalšiu sumu, a to 600 €, ktorú mal zaplatiť za pieskovec a štiepaný kameň na vybudovanie oporného múru, nakoľko z dokazovania nevyplývalo, že by malo ísť o pôžičku na výstavbu takéhoto múru. Žalovaná vypovedala, že múr bol stavaný v čase jej narodením, takže jeho výstavbu chápala ako dar a súd tejto výpovedi uveril vzhľadom na skutočnosť, že v tom čase strany sporu boli v partnerskom vzťahu a ich vzťahy boli harmonické.

10. Súd sa zaoberal aj započítacou námietkou zo strany žalovanej, ktorú vznesla v tomto spore a ustálil, že táto nie je dôvodná. Podľa súdu žalovaná jednoznačne nepreukázala, že so žalobcom mali ústnu dohodu o mesačnom príspevku po 100 € na vedenie domácnosti a stravu a túto započítaciu námietku súd posúdil ako tendenčnú a účelovú. O tom svedčí aj skutočnosť, že počas ich partnerského vzťahu a z použitia žalobca ani jeden mesiac 100 € na tento účel žalovanej neposkytol. Vzhľadom na nepreukázanosť nároku žalovanej súd prvej inštancie napriek tomu, že sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania a konštatoval, že nárok nie je premlčaný, nemá to vplyv na rozhodnutie vo vzťahu k započítacej námietke. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vl. nar. č. 87/1995 Z.z. v znení platnom od 1.2.2013 a § 3 priznal súd žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania a v prevyšujúcej časti požadovaných úrokov žalobu zamietol.

11. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 CSP a priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní väčší úspech, a to porovnaním pomeru úspechu a neúspechu 37,06 % a v takej miere priznal aj náhradu trov konania.

12. V zákonnej lehote podala žalovaná odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Uviedla, že súd nesprávne posúdil právny vzťah, ktorý mal vzniknúť medzi žalobcom a žalovanou, pretože nie je pravdou, že by medzi nimi bola platne uzavretá zmluva o pôžičke, týkajúca sa platieb, ktorí boli bez poznámok pre prijímateľa, teda pre žalovanú. Žalobca a žalovaná si len prisľúbili, že žalobca bude prispievať na stravu a spoločnú domácnosť, čo bolo aj spotrebované. To znamená, že transakcie, ktoré prebiehali zo strany žalobcu v prospech žalovanej bez poznámok pre prijímateľa mali byť vždy vo forme nenávratného finančného príspevku a bez možnosti žiadať naspäť úhrady. Žalobca bol uzrozumený s tým, že tieto peniaze nemôže od nej požadovať späť. Poukázala na to, že samotná transakcia v banke nedokazuje, že by tieto peniaze mali byť požičiavané, je len dôkazom, že prebehli peniaze z jedného účtu na druhý účet. Pokiaľ v poznámke pre prijímateľa nie je uvedený právny dôvod vykonania transakcie, nemožno hneď s istotou povedať o aký právny dôvod sa jedná. Žalovaná pripustila, že transakcie, ktoré boli bez poznámok pre prijímateľa predstavovali finančnú nenávratnú pomoc a tieto transakcie aj identifikovala. Tiež pripustila, že transakcie, ktoré boli s poznámkami boli vyšpecifikované, že ich považovala za tie, ktoré chcela vrátiť žalobcovi v dobrej viere, aby nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. V roku 2009 žalovaná nevracala nič, pretože v tom roku ani nič neuhrádzal. V roku 2010 žalobca vykonával platby odlišné od tých platieb prostredníctvom ktorých nenávratne finančne vypomáhal žalovanej, s ktorou žil v spoločnej domácnosti a to v celkovej výške 1.744,75 € a z toho mu vrátila 600 €. V roku 2011 žalobca vykonával platby odlišné od tých platieb prostredníctvom ktorých nenávratne finančne vypomáhal žalovanej a to v celkovej sume 2.677,69 €, z toho mu vrátila 1.430 €. V roku 2012 vykonával platby žalobca odlišné od platieb prostredníctvom ktorých nenávratne finančne vypomáhal žalovanej a to v sume 1.524,34 € z toho mu vrátila 1.350 €. V roku 2013 vykonával platby odlišné od platieb prostredníctvom ktorých nenávratne finančne vypomáhal žalovanej v celkovej sume 380 €, avšak žalovaná vrátila sumu 883 €. V roku 2014 vykonával žalobca platby odlišné od platieb prostredníctvom ktorých nenávratne finančne vypomáhal žalovanej v celkovej sume 638 € a v tom bola zahrnutá aj kúpa pračky aj umývačky z roku 2010, kedy išla platba žalobcov vo výške 58,55 €, teda správne malo byť 138 € - 58,55 €, nie ako uvádza žalobca. Z toho žalovaná vrátila sumu 558,55 €. Podľa jej vedomostí teda bola si vedomá toho, že má vrátiť žalobcovi sumu 2.143,23 €, ale zároveň žalobca si musel byť vedomý toho, že má jej uhradiť 4.122,20 € ako sľúbil podľa ústnej dohody, ktorú potvrdil aj syn žalovanej v pozícii svedka. Žalovaná v dobrej viere si chcela započítať vzájomné pohľadávky a z jej posúdenia vyšlo, že by žalobca mal uhradiť ešte jej sumu 1.978,97 €. Žalovaná pripustila, že tým že nepodala včas svoj protinávrh z dôvodu, lebo bola obťažovaná zo strany žalobcu a chcela mať od neho pokoj, už sa svojho nároku nemôže úspešne domáhať. Minimálne suma 1.978,97 € predstavuje bezdôvodné obohatenie žalobcu na jej úkor a podľa toho by súd pri rozhodovaní mal aj na to prihliadať. Je chybou súdu, že všetky transakcie, ktoré boli uhrádzané zo strany žalobcu posúdil ako zmluvu o pôžičke výlučne na základe popisu žalobcu. Pripustila, že transakcie s poznámkami, ktoré boli uskutočnené zo strany žalobcu by mohli byť za určitých okolností považované za pôžičku, ale je otáznou, či táto zmluva o pôžičke bola skutočne aj platne uzavretá. Taktiež nebolo posúdené zo strany súdu prvej inštancie, že keď sa jednalo o pôžičku v akej výške bola do kedy by mala žalovaná peniaze vrátiť a či sa jednalo o bezúročnú pôžičku alebo s úrokmi. V čase, keď sa prvýkrát strany sporu začali dohadovať o miere vzájomného vypomáhania si nemohla žalovaná vedieť ani predpokladať, koľko peňazí si budú vzájomne odovzdávať. Nemohlo teda vôbec dôjsť k zmluve o pôžičke, ak by aj k nej došlo, tak by sa jednalo o neplatnú pôžičku, pretože bola od začiatku neurčitou, nejasnou a neplatnou. Ak by sa aj preukázalo, že malo dôjsť k pôžičke je vylúčené,

aby sa táto mala vzťahovať na všetky úhrady, ktoré vykonal žalobca. Poukázala aj na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Vyslovila poľutovanie, že Občiansky zákonník nemyslí so svojimi úpravami aj na spolužitie druhu a družky a nestanoví pravidlá pre vzájomné plnenia poskytnuté medzi nimi v čase ich spolužitia. Má za to, že každý právny vzťah sa musí posudzovať v tom čase, v akom sa uzavrel, keďže tento vzťah sa uzavrel v čase, keď sa strany sporu ľúbili, vzájomne si nezištne pomáhali. V tomto vzťahu je potrebné skúmať, či požíva alebo nepožíva právnu ochranu. Vyslovila názor, že bohužiaľ nepožíva, keďže neexistujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré by takéto prípady jednoznačne riešili. O bezdôvodnom obohatení nemožno usudzovať v danom prípade, keďže žalobca neplatil žalovanej toľko, že by sa na ňom obohatila. Práve opak je pravdou, žalobca mal za 100 € mesačne nielen strechu nad hlavou, ale aj stravu. Súd prvej inštancie však toto nezohľadnil. Ak by žalovaná bola o tom vedela, že finančné prostriedky, ktoré jej poskytne, bude žiadať späť, tak v žiadnom prípade by nedovolila, aby s ňou spoločne žalobca užíval domácnosť, pretože takého príživníka by vo svojej domácnosti netrpela. Požadovala, aby si odvolací súd vypočul aj nahrávky z pojednávania uskutočňovaných prvostupňovým súdom s tým, že žalovaná chápala otázky sudkyne ako otázky týkajúce sa odsúhlasovania transakcií a nie odsúhlasovania pôžičiek. Aj žalobca si odporuje, keď na jednej strane tvrdí, že medzi stranami sporu vznikla zmluva o pôžičke, na druhej strane podal podnet daňovému úradu z dôvodu, že žalovaná žiadala od neho úhrady za ubytovanie. Požadovala teda, aby súd prihliadal na dobré mravy a na to, že práve žalobca sa bezdôvodne obohatil na jej úkor a mal by súd vo veci spravodlivo rozhodnúť. Poukázala na to, že žalobca jej vzal notebook údajne ako neopraviteľný, preto je namieste, aby vrátil sumu 275 €, ktorá predstavuje finančné prostriedky, ktoré žalovaná musela vynaložiť na jeho účet dňa 18.2.2013 a tak sa má zarátať za rok 2013 a tak sa má zarátať za rok 2013 nielen suma 503 €, ale aj 275 €, čo predstavuje spolu 778 €. O týchto skutočnostiach sa súd mohol dozvedieť už pri podanom odpore, kde bola v prílohe priložená. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, alternatívne, aby zmenil ho tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná jej náhradu trov konania.

13. Žalobca podal k podanému odvolaniu písomné vyjadrenie a požadoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a požadoval náhradu trov odvolacieho konania. Má za to, že dôvody žalovanej v odvolaní sú celkom irelevantné, pretože súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s jej všetkými námietkami. Žalovaná na pojednávaní dňa 26.9.2018 jednoznačne uznala svoj záväzok voči žalobcovi zaplatiť mu sumu 5.182,58 € a konkrétne uviedla, ako sa vysporiadavali pôžičky v roku 2010, 2011, 2012 a 2014. Z uvedených vyjadrení žalovanej je evidentné, že sumu, na ktorú bola zaviazaná v priebehu konania, aj skutočne uznala. Ďalej žalovaná mala povinnosť všetky námietky a dôkazy predložiť pred súdom prvej inštancie a pokiaľ tak neurobila, tak tieto nemôžu byť dôvodom na podanie odvolania. Odvolanie a jeho dôvody zo strany žalovanej sú v celom rozsahu vykonštruované a žalovaná ich nevie podložiť žiadnymi dôkazmi. Majú len za úlohu oddialiť jej povinnosť zaplatiť žalobcovi priznanú sumu. Súd prvej inštancie navyše postupoval pri posúdení nároku žalobcu a pri vydaní rozhodnutia v súlade so závermi, vyslovenými odvolacím súdom už v uznesení zo 14.11.2017.

14. K vyjadreniu sa opätovne písomne vyjadrila žalovaná a zotrvala na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. Tvrdila, že na pojednávaní dňa 26.9.2018 sa nemohla ani vyjadriť, lebo keď chcel jej právny zástupca namietat', bolo mu zo strany sudkyne povedané, že nemá slovo. Žalovaná iba odsúhlasovala bankové transakcie, ktoré prebiehali na jej účet, lebo tieto ani nikdy nepopierala. Je však vylúčené, aby uznala žalobcov nárok na akomkoľvek pojednávaní. Z jej výpovede jednoznačne vyplynulo, že sa jednalo o nenávratnú finančnú výpomoc, a nie o pôžičku, ako urobil záver súd prvej inštancie vo svojom rozsudku.

15. K vyjadreniu žalovanej podal žalobca opätovné stanovisko, kde taktiež zotrval na svojich argumentoch, ktoré už v konaní predniesol.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd spor prejednal na základe podaného odvolania podľa ust. § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) bez nariadenia pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 6.2.2020, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

17. Odvolateľka použila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu a pod.). Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

18. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú alebo nevyšli za konania najavo a tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo, že by použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie a zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd nezistil taký postup súdu, ktorý by mal za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je precízne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

19. Odvolacie námietky odvolateľa boli už predmetom posúdenia a dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, odkazuje na nich a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uvádza:

22. Aj odvolací súd je toho názoru, že žalovaná nepreukázala dohodu medzi sporovými stranami o pravidelnom prispievaní na domácnosť po 100 € zo strany žalobcu. Toto tvrdenie žalovanej je v kontexte vykonaných dôkazov rozporné, keďže na jednej strane tvrdí, že nešlo o pôžičku, ale finančnú výpomoc (a ak aj išlo o pôžičku, mala sa kompenzovať výdavkami na stranu a domácnosť), a na druhej strane tvrdí, že mali dohodu o mesačnom príspevku na domácnosť. Žalobca preukázal výpismi z účtov sumy, ktoré zasielal na účty žalovanej, časť s týchto peňazí mu žalovaná vrátila, čo jednoznačne hovorí v prospech žalobcu a jeho tvrdení o poskytnutí pôžičiek. Že boli finančné prostriedky ako predmet pôžičky skutočne aj odovzdané žalovanej žalobca preukázal a obranu žalovanej, že išlo o „finančnú výpomoc aj odvolací súd považuje za účelovú. Pokiaľ strany sporu spolu viedli spoločnú domácnosť, na ktorú mal žalobca prispievať, nebol dôvod odovzdať žalovanej finančné čiastky v hotovosti, čo sa vo viacerých prípadoch aj udialo. Zvyšnú časť uplatneného nároku súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal pre neunesenie dôkazného bremena, že aj tu išlo o pôžičku. Žalobca však prevádzal časť peňazí bezhotovostným prevodom s vedomím, že výpis z účtu je relevantným dôkazom. Napokon, žalovaná požičiavanie peňazí aj priznala, keď vo „vyúčtovaní“ žiadala zápočet svojich nárokov. Ďalšie argumenty ohľadne nárokov v

súvislosti s notebookom a pod., uvedených v odvolaní vzhľadom na ustanovenia § 154 a § 366 CSP sú pre odvolacie konanie irelevantné.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP.

25. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).